

SZÖLLŐSI ZOLTÁN

Takarom térdem

*Férfiember, én,
tenyeremmel takarom
térdem: szemérmem.*

*Vagyok a szerelem, vagyok a költészet,
vagyok a bor szent tüzén kiégett
edény, s keressetek a mestert, akitől
megvegyetek, de szemetek
nem leli Istent –
vihettek bát szabadon, ingyen:
kívül a kozmikus kacskaringókkal
díszes, belül a titokzatos
erőkkel teli, a tökös,
örökkön szomjas miskakancsót –
jó lesz, ha szíve
valamelyik polcáról, akár krúdysan,
szerelmes leány vagy asszony*

*álmatag keze
üt le, s összetörbetek
diribdarabra.*

*Ablakból látom s hallom a kukás-
autó szuszogó, nyögő szörnyetegét,
habzsolja, nyeli életünk bul-
ladékát, bűzlő szemetét,
abortált verseimet is,
asszony méhének mocskát –
lehetne legalább régi kályhám:*

*magamhoz méltón
elégethessem őket
mindannyiunkért.*

*Amikor szívemben, amikor fejemben
egymásnak törnek gyöngyeim,
megtébolyít gyötrődésük,
sikoltozásuk, jajgatásuk,
szálkával volna teli, száraz
ráncokba rándul arcom –
összezárt két tenyeremet, tükrömet
nyitom ilyenkor magam elé*

*most a traktorost látom, régesrég meghalt,
éjjel s nappal a szénfekete
baranyai földeken szántott, s egyszer
értem, miattam megállt, ahogyan
most is – diák vagyok még –
megállítja lánc talpas, csikorgó
sztalinecét, és nem tudhatom,
öröm vagy fájdalom van-e szétrázott,
sváb ábrázatán – feleségül veszem
a lányát, kiáltom neki –
két kék szeme, kifogott*

*balak vergődnek
arca ezernyi ránca
mély kosarában.*